

Arrest

nr. 325 590 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat V. MEULEMEESTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 26 juli 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 16 augustus 2023 en op 8 november 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 26 maart 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun van de Barsati-stam te zijn en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren in het dorp Miran in district Rodat van de Afghaanse provincie Nangarhar en kent uw precieze geboortedatum niet, maar verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud 26 jaar oud te zijn.

Uw beide ouders zijn overleden, uw zussen zijn na hun huwelijk allemaal bij hun echtgenoten gaan wonen en uw drie oudere broers woonden samen met u in het ouderlijke huis. In Afghanistan werkte u als landbouwer.

Toen u ongeveer 20 jaar oud was, ging u studeren aan een madrassa. Nadat u ongeveer een jaar later de Koran helemaal had gelezen en vanbuiten had geleerd, zaten uw religieuze studies erop. Een tijdlang had u niets te doen, maar toen u in 1396 (=2017-2018 in de Gregoriaanse kalender) hoorde dat het Afghaanse nationale leger (Afghan National Army, kortweg ANA) rekruteerde, besloot u in dienst te gaan om uw vaderland te beschermen.

Toen u op 30/08/1396 (= 21 november 2017 in de Gregoriaanse kalender) uw basistraining van twee maanden had afgerond, stelde uw overste vanwege uw achtergrond in religieuze studies voor dat u een bijkomende opleiding zou volgen tot imam bij het leger. Die opleiding zou ongeveer een jaar duren. Nadat u met vrucht deze bijkomende opleiding had voltooid, werd u naar een bataljon in de provincie Uruzgan gestuurd. U was op de basis van het bataljon de imam voor een compagnie, ongeveer 40 à 45 soldaten. Als er een tekort was aan mankracht moest u ook mee patrouilleren om de basis te beveiligen of toegangscontrole doen. Al deze jaren kreeg u één of twee keer per maand een dreigetelefoon van de taliban, waarin ze eisten dat u zou stoppen met uw werk, zo niet zouden zij u vermoorden.

Toen de taliban op 15 augustus 2021 de macht overnamen in Afghanistan, wilden uw oversten zich niet nodeloos opofferen. Ze leverden hun wapens in bij de taliban en gingen naar huis. U besloot hetzelfde te doen. U ging naar de provinciehoofdstad Jalalabad en belde zoals gewoonlijk naar uw familie om te vragen of u iets moest meenemen van de winkel voordat u naar huis kwam. Uw familie waarschuwde u dat de taliban nu overal aanwezig waren en dat het voor u niet veilig was om terug te komen. De taliban zijn na de machtsovername ook een keer naar uw huis gekomen om bij uw familie naar u te vragen. Ze hebben ook enkele keren naar uw broers gebeld om te vragen waar u bent. Uw familie regelde geld voor een smokkelaar en u verliet op 17 of 18 augustus 2021 Afghanistan en reisde via Iran naar Turkije. Van daaruit stak u over naar Griekenland en reisde u via diverse transitlanden naar Oostenrijk, waar op 11 juli 2022 uw vingerafdrukken werden genomen in het kader van een asielprocedure. U bleef daar echter niet en reisde verder langs Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 25 juli 2022 bent toegekomen. Op 26 juli 2022 diende u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek, omstreeks september of oktober 2023, oefenden de taliban zoveel druk uit op uw achtergebleven broers in Afghanistan dat zij moesten onderduiken en niet meer naar huis kunnen terugkeren.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw legerbadge, uw bankkaart, een certificaat van uw opleiding bij het leger, een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van uw vaccinatiekaart bij het leger, en de enveloppe waarmee de documenten naar u werden verstuurd. Op 14 maart 2023 liet uw advocaat via e-mail nog een opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud toevoegen aan het dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U baseert uw vrees voor de taliban volledig op uw jarenlange dienst als imam van het toenmalige Afghaanse regeringsleger. U slaagt er echter niet in om aannemelijk te maken dat u ooit effectief een dergelijke job hebt uitgeoefend.

Om te beginnen kunnen uw verklaringen niet overtuigen wat betreft de basisopleiding die u in het leger zou hebben gekregen. Hoewel u desgevraagd elke stap van de aanwerving kan vertellen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1, p.9-10), maakt uw uitleg een opvallend onpersoonlijke en ingestudeerde indruk. Zo weet u dat het hele proces begint met twee mensen die zich garant willen stellen voor de rekrut (CGVS 1, p.9) maar wanneer u later wordt gevraagd om meer te vertellen over deze twee personen, moet maar liefst zes keer dezelfde vraag gesteld worden voordat u het antwoord dat zij "gewone burgers" uit het dorp waren zelfs nog maar aanvult met hun namen (CGVS 2, p.11). Er moeten dan nog verschillende vragen gesteld worden

voor u verduidelijkt dat jullie elkaar kenden en elkaar gedag zeiden (CGVS 2, p.11), waar u uiteindelijk van maakt dat deze twee mannen borg stonden voor u omdat jullie burens waren (CGVS 2, p.11). Deze spaarzame uitleg staat in schril contrast met uw spraakzaamheid als u de opeenvolgende handelingen bij de indiensttreding beschrijft (CGVS 1, p.9). Eenzelfde weinig doorleefd detailniveau valt waar te nemen als er vragen worden gesteld over de basisopleiding van de job die u naar eigen zeggen zo graag wilde doen. U kan dan enkel herhalen dat u de opleiding "heel leuk" vond, zonder daarbij ook maar enige opheldering te geven over wat u precies moest doen dat u zo goed beviel (CGVS 2, p.14). Inhoudelijk weet u wel iets te zeggen over wat voor lessen er gegeven werden (CGVS 1, p.10; CGVS 2, p.12-13), maar wanneer het onderwerp verandert naar de instructeurs die u deze lessen gaven die u dus zo leuk vond, kan u daar helemaal niets over vertellen: niet hun namen, en niets eens welke rang zij hadden (CGVS 2, p.13-14). Dat geldt ook voor de persoon die u zou hebben gestraft omdat u in weerwil van zijn bevelen had nagelaten om te verifiëren dat uw wapen wel veilig was zodat u onbedoeld een schot loste (CGVS 2, p.15). Of sommige van deze leraars die jullie op twee maanden tijd moesten klaarstomen voor actieve deelname aan gevechten een reputatie hadden voor hun strengheid, kan u ook niet zeggen. Volgens u waren ze allemaal streng als hun bevelen niet werden nageleefd (CGVS 2, p.15). Over uw basisopleiding tot soldaat blijft u dus opvallend oppervlakkig.

Dat u vervolgens als enige rekrut een bijzondere opleiding hebt gevolgd tot imam van het leger, kan u evenmin aannemelijk maken doorheen uw verklaringen. Naar uw eigen zeggen was u uniek geplaatst voor deze vacature omdat u als enige van de 700 man van uw lichting koranstudies had gedaan (CGVS 2, p.16), want zoiets is een zeldzaamheid in Afghanistan (CGVS 2, p.16-17). Dit is weinig realistisch. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier) had de toenmalige overheid in 2021 weet van ongeveer 5000 madrassa's waar naar schatting 380.000 leerlingen studeerden. Het is een redelijke veronderstelling dat er op het Afgaanse platteland nog een veelvoud van dat aantal religieus onderwijs kreeg in een moskee of in de plaatselijke madrassa; volgens u is er immers in "elke plek in Afghanistan een madrassa" (CGVS 2, p.19). Aan een madrassa studeren is in Afghanistan dus niet ongewoon. U geeft ook zoveel toe wanneer u stelt dat het gebruikelijk is dat jongens van zeven jaar oud naar een madrassa gaan (CGVS 2, p.7), dat het ongeveer 10 à 12 maanden duurt om de Koran te memoriseren zoals u dat deed (CGVS 2, p.8), en dat u eigenlijk een uitzondering was omdat u pas als volwassene dergelijke studies hebt aangevat (CGVS 2, p.7). U bent hier trouwens ook mee geconfronteerd, en antwoordt dat u wel degelijk uniek was in de zin dat u na religieuze studies koos om bij het leger te gaan, want alleen volgestrekte analfabeten kiezen ervoor om soldaat te worden (CGVS 2, p.17). Dat u daarmee uw eerdere bewering moet tegenspreken dat koranstudies in Afghanistan heel uitzonderlijk zijn, brengt vanzelfsprekend uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. U kreeg vanwege uw beweerde uitzonderlijke achtergrond deze mogelijkheid om verder te studeren omdat er een tekort was aan imams in de rangen van het leger (CGVS 2, p.16,19,20). Erg doortastend werd dit tekort duidelijk niet aangepakt, want u bleef gedurende een heel jaar de enige die als imam werd opgeleid (CGVS 2, p.19). Dat u gedurende al deze tijd de enige geschikte Afgaanse soldaat was omdat u ooit gedurende ongeveer een jaar de Koran heeft bestudeerd is weinig plausibel.

Bovendien bent u niet eenduidig in uw verklaringen over wie de beslissing nam dat u tot imam zou worden opgeleid. Enerzijds stelt u te zijn uitgekozen om nog een jaar extra opleiding te krijgen (CGVS 1, p.5; CGVS 2, p.12) omdat u dus de enige geschikte kandidaat was (CGVS 1, p.29-30). Op andere ogenblikken legt u dan weer uit dat de soldaten zelf mochten kiezen of ze na hun basisopleiding een specifieke functie wilden uitoefenen: iemand die bridmal (onderofficier) wilde worden moest nog twee maanden extra opleiding volgen, en wie ervoor koos om gewoon soldaat te blijven moest de bevelen van anderen opvolgen (CGVS 1, p.9-10,11). Wanneer u gevraagd wordt om dit op te helderen, stelt u dat er een formulier werd rondgestuurd met daarin de mogelijke vacatures, en dat iedereen dan vrij mocht kiezen wat hij leuk vond (CGVS 2, p.15,16). Ermee geconfronteerd dat het vreemd is dat een leger zoveel keuzevrijheid zou geven aan soldaten, in dit geval soldaten die net twee maanden basistraining voltooid hebben, repliceert u dat het leger niemand kan verplichten om zoiets te doen (CGVS 2, p.16). Dat een leger een soldaat geen verplichtingen kan opleggen is echter een absurde uitspraak.

Ook inhoudelijk schieten uw verklaringen over deze beweerde specialisatie schromelijk tekort. Nochtans kan en mag er van u verwacht worden dat u daar heel wat over kan vertellen: om bridmal (onderofficier) te worden moesten de soldaten na hun basistraining van twee maanden nog eens twee maanden extra opleiding volgen (CGVS 1, p.11) terwijl u nog ongeveer twaalf maanden langer in opleiding werd gehouden (CGVS 1, p.5,11). Zoals reeds opgemerkt zou u altijd de enige geweest zijn die tot imam werd opgeleid, en u moest zelfs uw leraar vervangen wanneer die afwezig was (CGVS 2, p.17). Voor iemand die een heel jaar één op één les kreeg van een expert in religieuze zaken kan u opvallend weinig info geven over deze persoon; u weet enkel dat J.K. "afkomstig uit Afghanistan" was, dat hij in Afghanistan gestudeerd had, en het hoofd was van de religieuze zaken in het opleidingscentrum (CGVS 2, p.17,18,19).

Meermaals gevraagd naar het lessenpakket dat u dan moest overnemen als J.K. afwezig was, slaagt u er niet om daar enig inzicht in te geven. U herhaalt aanvankelijk enkele keren dat u lessen gaf "over het gebed" (CGVS 2, p.17), en komt daar nog eens op terug als u uitlegt wat voor lessen u gedurende dat jaar hebt gegeven, alsook onderwerpen zoals "Hoe kan je respect tonen voor de moskee? Hoe kan je voor geloof respect tonen? Hoe moet je omgaan met een vriend die gewond is geraakt? Hoe omgaan met vijand op islamitische wijze?" (CGVS 2, p.19), zaken waar u evenwel meteen over uitgepraat raakt als ze worden opgepikt (CGVS 2, p.19). Dat u in Afghanistan aan volwassen moslims zou hebben moeten uitleggen hoe ze moeten bidden, en in welke richting (CGVS 2, p.19) is op zich al niet geloofwaardig. Zoiets hoort immers bij de absolute basisbeginselen van de islam die door de overgrote meerderheid van de Afghanen wordt beleden. Voorts moet worden vastgesteld dat u zich wel uitgeeft als een expert op het vlak van de islam, maar dat u niet eens weet wat het onderscheid is tussen de soennitische en sjiiitische strekking (CGVS 2, p.20), en dat de protection officer zelfs voor u moest verduidelijken dat het de twee grote stromingen binnen de islam zijn (CGVS 1, p.8). Er waren nochtans ook sjiieten in het leger waarin u zelf zou gediend hebben (CGVS 2, p.20), waardoor het vreemd is dat u denkt dat zij geen moslims zijn en niet bidden tot god (CGVS 2, p.20). Sjiieten houden zich wel degelijk aan de grondbeginselen van de islam, waaronder de verplichting om vijf keer per dag te bidden. Overigens kan u, gevraagd of hetgeen u zegt dan het officiële standpunt over sjiieten was van het ANA, enkel herhalen dat sjiieten niet bidden en geen moslims zijn (CGVS 2, p.20). Voor iemand in wie het ANA zoveel tijd en moeite zou hebben geïnvesteerd om als imam te kunnen dienen is zulke onwetendheid niet aannemelijk. Zelfs over de Koran, uw beweerde expertisegeraad, zijn uw verklaringen zeer wankel. Het memoriseren van de Koran is inderdaad rond na 30 sipara's (CGVS 2, p.8), maar u kan niet uitweiden over het verschil tussen een sipara en een soera (CGVS 2, p.8), noch komt u in de buurt van een accurate schatting van het aantal soera's in de Koran (CGVS 2, p.8,20). Een soera is een hoofdstuk van de Koran, en geen "lijn tekst" zoals u beweert (CGVS 2, p.8). Deze opvallende hiaten in uw kennis, gepaard met de observatie dat u zelfs niet kan preciseren tot welke afdeling van het leger uw leerkracht precies behoort zou hebben (CGVS 2, p.20), nopen tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde opleiding tot imam in het leger.

Dat blijkt trouwens ook uit uw ronduit onwaarschijnlijke verklaringen over uw beweerde jarenlange tewerkstelling in die hoedanigheid. U zou "een mooi leven" geleid hebben op de basis in Uruzgan waar u terecht kwam (CGVS 1, p.15), beschikte over een privékantoor en een eigen kamer (CGVS 1, p.13) en kwam eigenlijk nooit buiten (CGVS 1, p.12). U kan niets vertellen over het leven op de basis of hoe een werkdag daar er voor u zou hebben uitgezien (CGVS 1, p.15). Eens om de drie maanden kon u een maand lang met vakantie naar huis terugkeren (CGVS 1, p.14). Als u op de basis was, moest u vijf keer per dag voorgaan in het gebed (CGVS 1, p.13,26) en verder zat u altijd op uw kantoor (CGVS 1, p.15), tenzij u bij personeelstekort eens op wacht moest gaan staan of moest patrouilleren op de basis (CGVS 1, p.11,14,26; CGVS 2, p.23,24). Wanneer u afwezig was, liet u zich vervangen door eender wie die een stuk van het gebed kon opzeggen (CGVS 1, p.26; CGVS 2, p.25). U moest zo weinig doen gedurende al die jaren dat u imam van het ANA geweest zou zijn, dat u dit zelf aanhaalt als reden dat u zich geen enkele anekdote van uw legertijd kan herinneren (CGVS 1, p.15). U kan zelfs niet één naam geven van een andere soldaat op de basis waar u al die jaren aangesteld was als imam, want u kwam nooit in contact met hen (CGVS 1, p.13,14). Nochtans moet u dus bijzonder veel vrije tijd gehad hebben, die u evenwel liggend doorbracht (CGVS 2, p.24). U bracht enkel af en toe tijd door met de officieren, die u weliswaar bij naam kent (CGVS 1, p.14; CGVS 2, p.26), maar waar u eigenlijk ook niets van achtergrondinformatie over kan geven (CGVS 2, p.23). Van deze periode had u heel wat foto's, maar die zijn verloren gegaan toen men in Griekenland uw gsm beschadigde (CGVS 1, p.15), wat op zich al een zeer stereotiepe uitleg is, en omdat u nooit iemand op de basis goed genoeg hebt leren kennen kan u thans aan niemand vragen of zij u die foto's nog zouden kunnen doorsturen (CGVS 2, p.2-3). Overigens kan u ook geen enkele andere imam van het ANA bij naam noemen: u hebt hen wel eens ontmoet, maar niet echt leren kennen (CGVS 2, p.27,28). Het is duidelijk dat u met dergelijk algemene en weinig doorleefde verklaringen niet kan overtuigen.

Geconfronteerd met enkele simpele inhoudelijke vragen waar een imam van het ANA logischerwijze een goed antwoord op moet kunnen formuleren, slaagt u daar niet in. U bent eerst heel duidelijk in uw bewering dat een soldaat zich tijdens de ramadan ook aan de vasten moet houden (CGVS 1, p.28) en pas nadat meer specifiek wordt gevraagd of soldaten in actieve dienst dan geen uitzondering vormen, bevestigt u dat: soldaten op een missie moeten zich niet houden aan de vasten (CGVS 1, p.28). Ook op de vraag of het gerechtvaardigd is om moslims te doden in een burgeroorlog kan u niet meteen een antwoord formuleren. U draait eerst de zaken om door te stellen dat de taliban jullie niet beschouwden als moslims (CGVS 1, p.28). Daarna verklaart u dat uw medesoldaten nooit ergens vchten als er een kans bestond dat ze moslims zouden raken (CGVS 1, p.28). Dat zou de strijd tegen de taliban natuurlijk praktisch onmogelijk maken. Een derde keer gevraagd of het ANA dan niet vecht tegen moslims, blijkt dat u helemaal geen coherent antwoord kan formuleren: "Ze waren moslims, maar ze beoordeelden ons als ongelovigen. [...] Wij moesten tegen hen vechten en onszelf beschermen tegen hen, maar wij waren moslim." (CGVS 1, p.28-29). Het enige voorbeeld dat u geeft van de eenvoudige vragen die de soldaten u "constant" aan het stellen waren, was hoe soldaten moesten omgaan met hun laarzen als ze gingen bidden (CGVS 1, p.30). Dit zou, samen met de vraag of een soldaat zich altijd strikt aan de vasten moet houden, trouwens een examenvraag geweest zijn tijdens uw

opleiding (CGVS 2, p.18). In dat geval verwondert het ten eerste dat u niet in staat bleek om meteen een helder en doordacht antwoord te formuleren op die precieze vraag. U hebt in uw hoedanigheid als imam nooit onbekende gesneuvelden moeten begraven, want die lichamen werden altijd naar Kabul overgebracht (CGVS 1, p.29), net zoals die van gestorven medesoldaten (CGVS 2, p.26). Dat er mensen van dezelfde afdeling van het ANA waarbij u zou hebben gewerkt ook deze lijken aan de nabestaanden overhandigden (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier) lijkt u voor het eerst te horen op het CGVS (CGVS 2, p.26). Uit dezelfde bron blijkt trouwens ook dat het ondersteunen van de families, basiseducatie van soldaten, en het bezoeken van gewonden tot het gebruikelijke takenpakket behoren, naast voorgaan in het gebed. Dit zijn nochtans allemaal taken waar u met geen woord van rept.

Het kan evenwel niet zijn dat u in al die jaren nooit te maken kreeg met doden of gewonden. Uruzgan was immers geen rustige of veilige provincie in de tijd dat u er was. Volgens u waren alle lokale bewoners aanhangers van de taliban, wat de reden is dat er zwaar werd gevochten, maar u kan opnieuw niet doorleefd en gedetailleerd vertellen over deze grote operaties die zich rondom u zouden hebben afgespeeld (CGVS 2, p.27). Zelf hebt u ook nooit deelgenomen aan gevechten (CGVS 1, p.29; CGVS 2, p.27), wat uw belangstelling en interesse voor het leven als soldaat waarvan u sprak trouwens danig relativeert. U kan tenslotte ook niet uitleggen hoe de eenheid waarvan u op de thuisbasis werkte past in het grotere geheel van het ANA. Uw eenheid in Uruzgan was een bataljon dat deel uitmaakte van het opleidingscentrum in Kabul en niet hoorde bij het legerkorps dat in Uruzgan gevestigd was. Toch diende de eenheid niet voor opleiding (CGVS 2, p.22,23,24). Dat u schijnbaar nooit deel hebt uitgemaakt van de eigenlijke structuur van het ANA onderstreept de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw militaire carrière.

Er kan dus enkel besloten worden dat u uw beweerde jarenlange aanwezigheid op een militaire basis in Uruzgan niet aannemelijk kan maken. Dat uw enige verschoningsgrond daarvoor lijkt te zijn dat u al deze tijd in ledigheid zou hebben doorgebracht, is niet van dien aard om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Tot slot en volledigheidshalve kan daarbij nog worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de dreigingen naar u toe evenmin overtuigen. Dat begint al bij de omstandigheden waarin u, nota bene als enige in heel uw familie (CGVS 2, p.9), dienst nam bij het ANA. Nochtans was dit een ingrijpende keuze, die volgens u ernstige gevolgen had voor uzelf en uw familie. Dat viel ook redelijkerwijze te voorzien, want u zegt zelf dat de overheid in uw district in de praktijk geen controle kon uitoefenen (CGVS 1, p.20), dat de taliban vooral in de nacht ongehinderd konden werken (CGVS 1, p.19) waardoor u voorzichtig en heimelijk moest terugkeren naar huis (CGVS 1, p.14,20) en dat het voor u te gevaarlijk was om het huis te verlaten eens u daar was aangekomen voor verlof (CGVS 1, p.24). Na het overlijden van uw vader was uw oudste broer R. het hoofd van het huishouden (CGVS 2, p.9), wat betekent dat hij volgens de Pashtoun-gebruiken verantwoordelijk gehouden zou worden voor uw daden (CGVS 2, p.10-11). Aangezien u twee burens had moeten vragen om voor u garant te staan (CGVS 2, p.11) en u zich moest laten registreren in het districtshuis, dat omringd wordt door talibanaanhangers (CGVS 1, p.22) kon het bijna niet anders dat de taliban snel op de hoogte zouden raken van uw beweerde werk. Toch stelt u eerst dat uw familie, die dus achterbleef in talibangebied toen u naar het leger vertrok, helemaal niets zei toen u besloot om soldaat te worden (CGVS 1, p.14). U wijzigt later deze verklaring overigens door te stellen dat uw oudere broers u actief hebben aangespoord om bij het leger te gaan (CGVS 2, p.8-9), wat een grondig andere versie is. Merkwaardig genoeg begonnen de taliban vrijwel meteen nadat u in 2017 dienst nam met een gestage stroom aan u gerichte dreigetelefoons, die bleef duren tot aan de machtsovername in 2021 (CGVS 1, p.22), maar hebben de taliban nooit uw verwanten in Nangarhar benaderd tot ongeveer twee jaar na de machtsovername (CGVS 2, p.11). Van uw kant hield u ook geheim dat u jarenlang door de taliban met de dood werd bedreigd, want u wilde niet dat uw broers zich zorgen zouden maken of droevig zouden worden als u hen dit vertelde (CGVS 1, p.23). Dat u zo lichtzinnig zou omgaan met informatie over de risico's die uw broers liepen vanwege uw keuze om bij het ANA te gaan, is op zich al niet realistisch.

Overigens kan u ook geen plausibele uitleg bieden over de reden dat u de keuze maakte om u aan te sluiten bij het Afghaanse leger. U komt niet verder dan te blijven herhalen dat u van uw land hield en interesse had voor het leger (CGVS 2, p.9). Wanneer er wordt gepeild naar uw beweerde interesse in legerdienst en militaire zaken, kan u echter niet de minste toelichting geven bij wat u te weten kwam over het leger, hoe u aan die informatie raakte, en waarom dat u zo boeide (CGVS 2, p.9). Uw uitspraak dat u uw land wilde beschermen tegen Pakistan (CGVS 2, p.9) getuigt niet meteen van inzicht in de toenmalige situatie. De Afghaanse veiligheidsdiensten bestreden immers in hoofdzaak binnenlandse vijanden in een brutale burgeroorlog, eerder dan een conflict met Pakistan uit te vechten.

Ook de door u voorgehouden gebeurtenissen na de machtsovername plaatsen nog meer vraagtekens bij uw beweerde vrees. Onmiddellijk na de machtsovername op 15 augustus 2021 zijn de taliban naar uw huis gekomen om naar u te vragen. Wie van de taliban dat precies waren weet u niet (CGVS 1, p.25). Uw familie schepte hen af met de mededeling dat zij niets meer van u hadden gehoord. De taliban gingen weer weg en kwamen niet meer terug (CGVS 1, p.24,25). De taliban hebben wel nog enkele keren, "misschien twee keer",

gebeld naar uw broer om naar u te vragen. Dat gebeurde voor het laatst 2 à 3 maanden na de machtsovername (CGVS 1, p.26). Een groot deel van uw levende verwanten woonde dan ook nog altijd in hetzelfde dorp (CGVS 1, p.16,18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud in november 2023 verklaart u aanvankelijk dat de taliban uw familie niet "hun leven laten leiden", maar dat er geen specifieke incidenten zijn geweest (CGVS 2, p.4). Al snel keert u terug op uw uitspraken, door te beweren dat uw broers niet langer in jullie huis verblijven maar momenteel van de ene plaats naar de andere trekken om de taliban te ontwijken (CGVS 2, p.4). Uw broers zouden een maand of anderhalve maand voor het tweede persoonlijk onderhoud, dus eind september - begin oktober 2023, "ten strengste bedreigd" geweest zijn door de taliban. Het valt niet in te zien, noch heldert u op, waarom de taliban meer dan twee jaar na uw vlucht plots zo doortastend naar u op zoek zouden gaan, terwijl ze eerder nauwelijks enige aandacht aan u besteed hebben. Dat u een dergelijke zwaarwichtige gebeurtenis niet spontaan zou melden wanneer u daar specifiek naar gevraagd werd, is al helemaal niet geloofwaardig. Dat u nog altijd niet meer kan zeggen over wie specifiek van de taliban uw familie zo ernstig bedreigden dan dat het gaat om de taliban die "afkomstig zijn uit Afghanistan" (CGVS 2, p.6) valt ook niet in een logisch geheel te wringen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat die zich terdege informeert over de huidige stand van zaken van zijn actuele problemen. Met deze veranderlijke en vage verklaringen maakt u dan ook in het geheel niet aannemelijk dat uw familie in Afghanistan momenteel problemen kent.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten kunnen trouwens enkel een ondersteunende rol spelen in de mate dat ze geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten, waar hier geen sprake van is. Zelfs indien op basis van deze documenten zou worden aangenomen dat u ooit soldaat was in het ANA, quod non, blijft het zo dat de medewerkingsplicht van u vereist dat u een duidelijk beeld geeft van uw profiel zodat het CGVS uw nood aan internationale bescherming kan beoordelen. Zoals omstandig gemotiveerd hierboven doet u net het tegenovergestelde, aangezien niet alleen uw beweerde militaire profiel maar ook de door u beweerde functie binnen het ANA ongeloofwaardig zijn bevonden. De kopie van uw taskara is hoogstens een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De enveloppe toont enkel aan dat de stukken die u in origineel voorlegt naar u werden verzonden, een gegeven dat op zich los staat van uw nood aan internationale bescherming. De enige opmerking die u liet bezorgen aan het CGVS betreft een correctie aan de spelling van een plaatsnaam. Dit werpt geen ander licht op bovenstaande motivering.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van

2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiiten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onteigend, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de

socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland.

Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts

in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld.

Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1,

van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Aanvullende stukken

De verzoeker legt ter terechtzitting een aantal aanvullende stukken neer:

- Stukken met betrekking tot zijn broer I.;
- Medische stukken;
- Stukken met betrekking tot zijn broer Q.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd omdat hij in het Afghaanse leger werkte als imam. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker de rol van de tolk heeft uitgelegd (notities van het persoonlijk onderhoud van 16 augustus 2023 (verder “NPO1”), p. 2 en notities van het persoonlijk onderhoud van 8 november 2023 (“NPO2”), p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO1 & 2, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (NPO1, p. 32 en NPO2, p. 29). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- Verzoeker kan niet overtuigen met zijn verklaringen over de basisopleiding in het leger. Hoewel hij elke stap van de aanwerving kan beschrijven, maakt zijn uitleg een onpersoonlijke en ingestudeerde indruk. Hij weet dat het proces begint met twee mensen die zich garant stellen voor de rekrut, maar moet meerdere keren dezelfde vraag beantwoorden voordat hij hun namen noemt en verduidelijkt dat ze burens waren.
- Over de basisopleiding verklaarde verzoeker dat hij de opleiding “*heel leuk*” vond zonder verdere details te geven. Hoewel hij iets kan zeggen over de lessen, kan hij niets vertellen over de instructeurs, hun namen of rangen. Dit geldt ook voor de persoon die hem zou hebben gestraft voor een incident met een wapen. Hij kan ook niet zeggen of sommige instructeurs bekend stonden om hun strengheid, enkel dat ze allemaal streng waren als bevelen niet werden nageleefd. Zijn verklaringen over de basisopleiding blijven opvallend oppervlakkig en missen detail.
- Verzoeker kan evenmin overtuigen met zijn verklaring dat hij als enige rekrut een bijzondere opleiding tot imam van het leger heeft gevolgd. Hij beweert dat hij uniek was omdat hij als enige van de 700 man koranstudies had gedaan, wat volgens hem zeldzaam is in Afghanistan. Dit is onrealistisch, aangezien er in 2021 ongeveer 5000 madrassa’s waren met naar schatting 380.000 leerlingen. Het is aannemelijk dat er op het platteland nog veel meer mensen religieus onderricht kregen.
- Verzoeker geeft zelf toe dat het gebruikelijk is dat jongens van zeven jaar naar een madrassa gaan en dat het 10 à 12 maanden duurt om de Koran te memoriseren. Hij was een uitzondering omdat hij pas als volwassene begon met deze studies. Hij beweert uniek te zijn omdat hij na religieuze studies voor het leger koos, terwijl volgens hem alleen analfabeten soldaat worden. Dit spreekt zijn eerdere bewering dat koranstudies zeldzaam zijn, tegen.
- Verzoeker kreeg de mogelijkheid om verder te studeren vanwege een tekort aan imams in het leger. Dit tekort werd echter niet doortastend aangepakt, aangezien hij gedurende een jaar de enige was die als imam werd opgeleid. Het is weinig plausibel dat hij de enige geschikte soldaat was omdat hij ongeveer een jaar de Koran had bestudeerd.
- Verzoeker is niet consistent in zijn verklaringen over wie de beslissing nam dat hij tot imam zou worden opgeleid. Aanvankelijk stelt hij dat hij werd uitgekozen voor een extra jaar opleiding omdat hij de enige geschikte kandidaat was. Op andere momenten legt hij uit dat soldaten zelf mochten kiezen of ze na hun basisopleiding een specifieke functie wilden uitoefenen.
- Gevraagd om dit op te helderen, stelt hij dat er een formulier werd rondgestuurd met mogelijke vacatures en dat iedereen vrij mocht kiezen. Hij beweert dat het leger niemand kan verplichten om een specifieke functie te kiezen, wat een absurde uitspraak is.
- Verzoeker schiet inhoudelijk tekort in zijn verklaringen over de beweerde specialisatie tot imam. Hoewel hij een jaar langer in opleiding was dan andere soldaten, kan hij opvallend weinig informatie geven over zijn leraar, J.K.. Hij weet enkel dat J.K. uit Afghanistan kwam, daar gestudeerd had en het hoofd

was van de religieuze zaken in het opleidingscentrum. Dit gebrek aan detail ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de specialisatie.

- Verzoeker slaagt er niet in om inzicht te geven in het lessenpakket dat hij moest overnemen als zijn leraar afwezig was. Hij herhaalt enkel dat hij lessen gaf over het gebed en andere onderwerpen, maar raakt snel uitgepraat. Het is ongeloofwaardig dat hij volwassen moslims zou moeten uitleggen hoe ze moeten bidden, aangezien dit basiskennis is in de islam.

- Daarnaast toont verzoeker een gebrek aan kennis over de islam, zoals het onderscheid tussen soennieten en sjiïeten. Hij denkt ten onrechte dat sjiïeten geen moslims zijn en niet bidden, wat niet klopt. Dit gebrek aan kennis is niet aannemelijk voor iemand die als imam zou dienen.

- Ook zijn kennis over de Koran is wankel. Hij kan het verschil tussen een sipara en een soera niet uitleggen en schat het aantal soera's in de Koran onjuist. Deze hiaten in zijn kennis en het onvermogen om details te geven over zijn leraar ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn bewering dat hij een opleiding tot imam in het leger heeft gevolgd.

- Verzoeker geeft onwaarschijnlijke verklaringen over zijn jarenlange tewerkstelling als imam in het leger. Hij beweert een "*mooi leven*" te hebben geleid op de basis in Uruzgan, met een privékantoor en eigen kamer, en kwam nooit buiten. Hij kan niets vertellen over het leven op de basis of zijn werkdag. Hij had veel vrije tijd, maar kan geen enkele anekdote of naam van andere soldaten geven.

- Hij moest vijf keer per dag voorgaan in het gebed en verving zijn leraar bij afwezigheid, maar kan weinig informatie geven over deze persoon. Zijn foto's van deze periode zijn verloren gegaan, en hij kent geen andere imams bij naam.

- Verzoeker slaagt er niet in om overtuigende antwoorden te geven op inhoudelijke vragen die een imam van het ANA logischerwijs zou moeten kunnen beantwoorden. Hij is inconsistent over de vasten tijdens de ramadan voor soldaten in actieve dienst en kan geen duidelijk antwoord geven op de vraag of het gerechtvaardigd is om moslims te doden in een burgeroorlog. Zijn verklaringen zijn onsamenhangend en onduidelijk.

- Het enige voorbeeld van vragen die soldaten hem "*constant*" stelden, betreft hoe ze met hun laarzen moesten omgaan tijdens het bidden. Dit, samen met de vraag over vasten, zou een examenvraag zijn geweest tijdens zijn opleiding, maar hij kon geen helder antwoord geven.

- De verzoeker beweert nooit onbekende gesneuvelden te hebben begraven, omdat deze lichamen altijd naar Kabul werden overgebracht. Hij lijkt niet op de hoogte van het feit dat mensen van dezelfde afdeling van het ANA de lijken aan de nabestaanden overhandigden. Taken zoals het ondersteunen van families, basiseducatie van soldaten en het bezoeken van gewonden, waar hij niet over rept, behoren tot het gebruikelijke takenpakket van een imam in het leger. Deze hiaten ondermijnen zijn geloofwaardigheid.

- Verzoeker kan niet overtuigen met zijn verklaringen over zijn militaire carrière in Uruzgan. Hij beweert nooit te maken te hebben gehad met doden of gewonden, ondanks dat Uruzgan een onveilige provincie was. Hij kan geen gedetailleerde verhalen geven over de gevechten die rondom hem plaatsvonden en heeft zelf nooit deelgenomen aan gevechten, wat zijn interesse in het soldatenleven relatieveert.

- Daarnaast kan hij niet uitleggen hoe zijn eenheid in Uruzgan past in de structuur van het ANA. Zijn eenheid zou hebben deel uitgemaakt van het opleidingscentrum in Kabul, maar diende niet voor opleiding. Deze inconsistenties en het gebrek aan detail ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn militaire carrière.

- Verzoeker kan zijn beweerde jarenlange aanwezigheid op een militaire basis in Uruzgan niet aannemelijk maken. Zijn enige verschoningsgrond, namelijk dat hij al die tijd in ledigheid zou hebben doorgebracht, is onvoldoende om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

- Verzoeker kan evenmin overtuigen met zijn verklaringen over de dreigingen van de taliban. Hij beweert als enige in zijn familie dienst te hebben genomen bij het ANA, ondanks de verwachte ernstige gevolgen. Zijn verklaringen over de reactie van zijn familie zijn inconsistent; eerst zegt hij dat ze niets zeiden, later dat zijn broers hem aanspoorden.

- De taliban begonnen vrijwel meteen na zijn indiensttreding met dreigtelefoons, maar benaderden zijn familie pas twee jaar na de machtsovername. Verzoeker hield deze dreigingen geheim voor zijn broers om hen niet ongerust te maken, wat onrealistisch is gezien de risico's voor zijn familie.

- Verzoeker kan geen plausibele uitleg geven voor zijn keuze om zich aan te sluiten bij het Afghaanse leger. Hij herhaalt enkel dat hij van zijn land hield en interesse had voor het leger, maar kan geen toelichting geven over wat hij te weten kwam over het leger, hoe hij aan die informatie raakte, en waarom het hem boeide.

Zijn uitspraak dat hij zijn land wilde beschermen tegen Pakistan toont een gebrek aan inzicht in de toenmalige situatie, aangezien de Afghaanse veiligheidsdiensten voornamelijk binnenlandse vijanden bestreden in een burgeroorlog.

- Verzoeker kan evenmin overtuigen met zijn verklaringen over de gebeurtenissen na de machtsovername. Hij beweert dat de taliban onmiddellijk na de machtsovername naar zijn huis kwamen om naar hem te vragen, maar kan niet specificeren wie van de taliban dat waren. Zijn familie scheepte hen af en de taliban kwamen niet meer terug, hoewel ze nog enkele keren naar zijn broer belden.

- Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud in november 2023 verklaart hij eerst dat er geen specifieke incidenten zijn geweest, maar beweert later dat zijn broers eind september - begin oktober 2023 ernstig bedreigd werden door de taliban en nu van plaats naar plaats trekken om hen te ontwijken. Het is

onduidelijk waarom de taliban meer dan twee jaar na zijn vlucht plotseling zo doortastend naar hem zouden zoeken, terwijl ze eerder nauwelijks aandacht aan hem besteedden.

- Verzoeker kan ook niet specificeren wie van de taliban zijn familie bedreigde, wat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt. Zijn veranderlijke en vage verklaringen maken niet aannemelijk dat zijn familie momenteel problemen kent in Afghanistan.

- De door de verzoeker ingediende documenten werpen geen ander licht op de beoordeling. Volgens objectieve informatie van het CGVS kunnen Afghaanse 'officiële' documenten gemakkelijk via corruptie en vervalsers worden verkregen en zijn vaak niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten kunnen alleen een ondersteunende rol spelen als ze geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten, wat hier niet het geval is.

- Zelfs als de documenten zouden aantonen dat de verzoeker ooit soldaat was in het ANA, blijft de medewerkingsplicht vereist dat hij een duidelijk beeld geeft van zijn profiel. Zowel zijn beweerde militaire profiel als zijn functie binnen het ANA zijn ongeloofwaardig bevonden. De kopie van zijn taskara bevestigt alleen zijn identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan. De enveloppe toont alleen aan dat de stukken naar hem zijn verzonden, wat losstaat van zijn nood aan internationale bescherming. De enige opmerking van zijn advocaat betreft een correctie van een plaatsnaam, wat geen invloed heeft op de beoordeling.

De inconsistenties, het gebrek aan detail en kennis, de onwaarschijnlijke verklaringen, en het gebrek aan ondersteunend bewijs doen besluiten tot een negatieve beoordeling van zijn geloofwaardigheid.

2.4.3. Verzoeker voert aan dat met betrekking tot zijn motivatie om in het Afghaans leger te dienen, hij verklaard heeft dat hij dit deed uit vaderlandsliefde. Hij meent dat de twijfels die werden opgeworpen niet onderbouwd zijn. Hij meent dat zijn verklaring dat hij het land tegen Pakistan wilde beschermen uit de context werd getrokken en nooit heeft bedoeld dat enkel Pakistan een gevaar voor Afghanistan vormde. Hij voert ook aan dat hij over het rekruteringsproces en de basisopleiding voldoende informatie heeft gegeven en gedetailleerd de rangen in het leger kon beschrijven. Hij kon ook de militaire basis beschrijven en wist dat er twee ingangen waren. Met betrekking tot personen die garant stonden bij zijn dienstname, verklaart verzoeker dat hij de vraag niet had goed begrepen. Hij wijst er ook op dat hij de namen heeft gegeven van de verantwoordelijke voor de opleiding en van de commandant van het bataljon, alsook hun rang. Verzoeker betoogt dat indien verzoeker niet voldoende accuraat antwoordde op de vraag, het de *protection officer* toekwam om de vraag te verduidelijken.

Met betrekking tot de opleiding als imam binnen het leger heeft verzoeker de gegevens over zijn instructeur verschaft vanuit academisch oogpunt. Er werd niet naar andere elementen gevraagd. Hij legde uit dat hij het gebed leidde, les gaf over defensie en een deelnam aan vergaderingen. Met betrekking tot het verschil tussen een sipara en een soera betoogt verzoeker dat hij wel degelijk verklaarde dat de sipara een naam is en de soera start met alhamdoelilia, wat de soera is. Hij zei dat een soera een tekstzin is en zoals "*sura fatiha*".

2.4.4. Na lezing van verzoekers verklaringen komt de Raad tot het besluit dat verzoekers antwoorden wel degelijk bijzonder vaag en oppervlakkig zijn en dat verzoeker er niet in slaagt de kernelementen van zijn beschermingsverzoek op heldere wijze uiteen te zetten. Zo kon verzoeker het aantal soera's in de Koran niet schatten en verklaarde hij dat een soera een lijntekst is in plaats van een hoofdstuk. Van iemand die een gespecialiseerde opleiding als imam heeft gevolgd acht de Raad niet aannemelijk dat hij de opbouw van de koran niet op een duidelijke wijze kan uiteenzetten. Het gaat daarbij niet alleen om deze ene vaststelling, maar om de vaststelling dat verzoeker elementaire zaken met betrekking tot de functie die hij verklaarde te hebben uitgeoefend niet op een heldere wijze kon duiden. Zo slaagde verzoeker er ook niet in duidelijk te maken tot welke legereenheid hij behoorde, noch te preciseren tot welke afdeling zijn leraar behoorde. Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk aan verzoekers beweringen.

Met betrekking tot verzoekers motivatie om bij het leger te gaan, werd vastgesteld dat verzoeker slechts herhaalde dat hij van zijn land hield en van het leger hield.

Hij kon geen toelichting geven over wat hij wist over het leven in het leger, hoe hij zich over het leger informeerde en wat hem hierin aantrok. Hij verwees ook naar Pakistan als potentiële vijand, terwijl Afghanistan op dat ogenblik in een brutale burgeroorlog verweekeld was. Verzoeker betoogt dat hij eenvoudig duidde dat Pakistan een potentiële vijand was van Afghanistan. De Raad merkt echter op dat het van bijzonder weinig doorleefdheid getuigt van iemand die zich voorneemt in het leger te gaan, om volledig voorbij te gaan aan een ernstig binnenlands conflict waarin datzelfde leger op dat ogenblik verweekeld is en waarbij er een reële kans dat hij hierin mee zal moeten strijden.

Waar verzoeker benadrukt dat hij zeer gedetailleerde verklaringen aflegde over de basisopleiding, merkt de Raad op dat verzoeker een aantal technische elementen, graden en rangen wist op te sommen. Dit contrasteert zeer sterk met de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagde persoonlijke ervaringen te duiden. Over zijn ervaringen in de basisopleiding kwam verzoeker niet verder dan dat de basisopleiding "*leuk*" was. De vaststelling dat verzoeker een aantal technische elementen nauwkeurig wist op te noemen, terwijl hij bijzonder vaag en oppervlakkig blijft wanneer hem wordt gevraagd om zijn dagelijkse bestaan als rekrut te schetsen, beoordeelt de Raad wel degelijk als merkwaardig.

Met betrekking tot de rekrutering en de twee getuigenverklaringen die hij nodig had om tot het leger te worden toegelaten, moest de vraag zes keer moest worden herhaald. Verzoeker betoogt dat hij de vraag niet goed had begrepen. De Raad merkt op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* ondubbelzinnig aan verzoeker vroeg wie de personen waren die zich voor hem garant stelden. Het is wel degelijk merkwaardig dat verzoeker niet duidelijk kon antwoorden op een heldere en concrete vraag met betrekking tot zijn directe ervaringen. Verzoeker wordt niet bijgetreden waar hij betoogt dat de *protection officer* tekort is geschoten in zijn samenwerkingsplicht.

Ook waar werd vastgesteld dat verzoeker geen accurate beschrijving kon geven van zijn leven op de basis, betoogt verzoeker dat niet voldoende werd doorgevraagd op de *protection officer*. De Raad merkt op dat uit lezing van de notities (NPO1, p. 15) blijkt dat verzoeker bijzonder summier is in zijn antwoorden. Hij kan geen anekdotes aanhalen en gaf nietszeggende antwoorden zoals dat hij een mooi leven had. Wanneer wordt gevraagd hoe dit leven er dan uitzag antwoordt hij alleen "*heel goed*".

Met betrekking tot zijn leraar J.K. motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker een heel jaar van hem privéles kreeg over religieuze zaken. Hij kon echter enkel zeggen dat J.K. afkomstig was uit Afghanistan en het hoofd was van religieuze zaken in het opleidingscentrum. Verzoeker beoogt dat hij wel degelijk zijn graad, naam, opleiding en functies heeft genoemd en dat dit voldoende is in het kader van de louter academische relatie die hij met hem had. De Raad merkt op dat verzoeker zijn relatie tot JK beschreef als een zeer hechte band. Hij was immers de enige leerling gedurende een jaar en moest hem ook vervangen tijdens diens afwezigheid. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, nadat hij de naam van zijn leraar noemde en zei dat deze afkomstig was uit Afghanistan, vroeg wat hij nog meer over hem moest vertellen. Vervolgens zegt hij dat de *protection officer* vragen moet stellen en dat hij die zal beantwoorden, waarna hij vraagt de vraag te herhalen en nogmaals herhaalt dat J.K. de imam was aan het opleidingscentrum waarvoor hij verantwoordelijk was en zijn leerkracht was. De Raad kan verzoekers verklaringen niet anders beoordelen dan oppervlakkig en ontwijkend (NPO2, p. 17 – 18).

Met betrekking tot het programma dat hij moest overnemen van zijn leraar J.K. blijkt uit de passages die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt niet dat hij precieze verklaringen aflegde over de lesinhoud. Verzoeker verklaart zeer vaag dat hij les gaf over "*defensie*" en kon niet duiden hoeveel uur hij overnam, en over welke thema's hij sprak. De Raad kan slechts bevestigen dat verzoekers bijzonder snel is uitgepraat over deze onderwerpen en zeer op de vlakte blijft.

Waar het CGVS oordeelt dat het in de Afghaanse context niet aannemelijk is dat verzoeker de soldaten moest leren bidden, betoogt verzoeker dat het hier om een subjectieve interpretatie gaat. De Raad merkt op dat deze vaststelling zeker niet onredelijk overkomt en dat het motief moet worden beoordeeld in samenhang met het geheel van verzoekers verklaringen, die zeer vaag en beperkt waren over het militaire leven, de inhoud van de opleiding en zijn specifieke opdrachten. Verzoeker kon ook niet het verschil uitleggen tussen soennitische en de sjiiitische strekking in de islam, meer nog, de *protection officer* moest hem uitleggen dat dit twee grote stromingen binnen de islam zijn. Verzoeker dacht zelfs dat sjiieten geen moslims zijn en niet bidden tot God. Verzoeker kon ook niet duiden wat het standpunt van het Afghaanse leger was over sjiieten (waarvan er ook deel uitmaakten van het Afghaanse leger) en bleef herhalen dat het geen moslims zijn. Dergelijke verklaringen halen verzoekers bewering dat hij als imam werd opgeleid in het Afghaanse leger volledig onderuit.

Met betrekking tot de reden waarom hij als enige geselecteerd werd om de bijzondere opleiding tot imam te volgen in het leger, verklaarde verzoeker dat hij als enige van de 700 man van zijn lichte koranstudies had gevolgd en daarom een bijzonder profiel had. De bestreden beslissing motiveert dat uit informatie blijkt dat in 2021 aan ongeveer 5000 madrasa's naar schatting 380.000 leerlingen studeerden in Afghanistan. Verzoekers verklaring is dan ook volledig onjuist. Verzoeker betoogt dat hij zich vrijwillig had aangemeld als kandidaat-imam terwijl de andere niet deden. Verzoeker meent dan ook dat zijn verklaringen onjuist werden geïnterpreteerd. De Raad merkt echter op dat verzoeker selectief selecteert uit de bestreden beslissing. Immers werd ook vastgesteld dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij de enige was in zijn groep die de koran kende en dat dit uitzonderlijk was (NPO2, p. 16 - 17). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker om die reden werd uitgekozen om als enige gedurende een jaar tot imam te worden opgeleid, dit terwijl volgens zijn verklaringen er een groot tekort aan imams was in het leger.

Met betrekking tot het feit dat hij geen namen van andere soldaten kende, betoogt verzoeker dat hij geen contact had met hen en dat zijn functie dit niet toeliet. Verzoekers verklaring dat de groep van 45 man waarvan hij deel uitmaakte te groot was om hen te kennen, beoordeelt de Raad als niet aannemelijk. Een groep van 45 soldaten lijkt in militaire context juist een kleinere groep te zijn waar kan verwacht worden dat de persoonlijke contacten hecht zijn. Ondanks dat verzoeker beweerde dat hij geen contact had met de soldaten, verklaarde hij tegelijkertijd dat hij wel degelijk patrouilles met hen moest uitvoeren wanneer nodig.

Er was dus wel degelijk sprake van contact. De Raad acht het totaal niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele van de soldaten bij naam kende.

Met betrekking tot de doden en gewonden betoogt verzoeker dat hij slechts de imam was van een 45-tal soldaten en dat zijn takenpakket hierdoor mogelijk beperkter was. De Raad merkt op dat volgens verzoekers verklaringen er een groot tekort was aan imams in het leger; het is dan ook opmerkelijk dat hij als imam slechts beschikbaar was voor een zeer kleine groep. Bovendien was de provincie Uruzgan erg onveilig en verklaarde verzoeker zelf dat er zwaar werd gevochten. Verzoeker nam geen deel aan gevechten, hetgeen zijn belangstelling voor een militaire carrière sterk relativeert. Het is merkwaardig dat verzoeker ondanks een verklaarde sterke motivatie om in het leger te gaan, opteerde voor een functie waar hij als imam nauwelijks iets te doen zou hebben gehad.

Doorheen verzoekers verklaringen valt op te merken dat telkens er concrete vragen worden gesteld, verzoeker niet bij de acties betrokken werd, of in een te beperkte groep functioneerde om op de hoogte te zijn. Hij kon zijn eenheid ook niet duiden binnen het grotere geheel van het Afghaanse nationaal leger. Hij verklaart dit door te stellen dat hij deel uitmaakte van het opleidingscentrum in Kabul en worden geen formeel lid was van het legerkorps dat in Uruzgan gevestigd was. De Raad acht het op dit punt merkwaardig dat verzoeker nooit deel uitmaakte van de eigenlijke structuur van het ANA.

Verzoeker citeert in het middel ook de passage met betrekking tot zijn verklaringen over het volgen van de ramadan door soldaten. Aanvankelijk verklaarde hij dat ze de ramadan moesten volgen. Pas wanneer de *protection officer* uitdrukkelijk vraagt of soldaten ook moesten vasten tijdens een missie antwoordt hij dat dat zij het recht hadden om niet te vasten tijdens een missie. De Raad merkt op dat verzoeker pas als hem een voorzet wordt gegeven, zijn vragen aanpast om het wenselijke antwoord te geven. Ook dan blijft verzoeker oppervlakkig en geeft hij geen verdere duiding over de omstandigheden waarin soldaten al dan niet moeten vasten. Er kan worden verwacht dat een imam in het Afghaanse leger, die hiervoor een gespecialiseerde opleiding heeft genoten, een consistent antwoord zou kunnen geven op vragen die rechtstreeks te maken hebben met de religieuze beleving door soldaten.

Met betrekking tot de vraag of het volgens de islam gerechtvaardigd is om moslims te doden in een burgeroorlog, betoogt verzoeker dat zijn antwoorden niet correct werden begrepen. Hij citeert desbetreffende passage. De Raad merkt op dat verzoeker er niet in slaagde een helder antwoord te geven op deze vraag. Eerste beantwoordde hij de vraag vanuit het perspectief van de Taliban die het regeringsleger niet als ware moslims beschouwden. De vraag of regeringssoldaten andere moslims mogen doden, beantwoordde hij ontwijkend. Ook uit de passages die verzoeker citeert blijkt dat hij op deze vraag geen eenduidig antwoord kon geven.

Verder betwist verzoeker niet dat verzoeker, louter uit persoonlijke keuze naar het leger ging en hiermee zijn familie blootstelde aan represailles in een gebied waar de taliban actief was en de overheid weinig controle had (NPO1, p. 20). Later wijzigde hij zijn verklaringen en vertelde hij dat zijn broers hem aanspoorden om dienst te nemen (NPO2, p. 8-9). Hij verklaarde dat de taliban hem na zijn indiensttreding hem onmiddellijk bedreigden met tal van telefoons, tot aan de machtsovername, zonder dat zijn familie daarbij werd aangesproken (NPO1, p. 22). Na de machtsovername kwamen de taliban langs om naar verzoeker te vragen en ze belden daarna nog een paar keer om naar verzoeker te vragen.

In het tweede onderhoud verklaarde verzoeker dat zijn broers onderdoken om de taliban te ontwijken omdat de broers sterk bedreigd werden.

Verzoeker voert in het middel aan dat hij dit niet heeft gezegd. Hij wijst erop dat de overheid op het ogenblik van zijn vlucht naar de controle had over Afghanistan en na de val dat zijn zelfs bedreigd werd.

De Raad merkt op dat verzoeker in het tweede onderhoud verklaarde dat zijn gezin niet kon leven in Afghanistan omwille van verzoeker (NPO2, p. 2). Hij verklaarde dat zijn broers ondergedoken leefden en nooit op dezelfde plek konden slapen omdat ze gezocht werden. Hij verklaarde dat zijn broers wel degelijk een maand à anderhalve maand voor het tweede onderhoud, dus eind september - begin oktober 2023 werden bedreigd door de taliban (NPO 2, p. 4). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijken de vaststellingen van het CGVS wel degelijk uit zijn verklaringen. De Raad bevestigt dat het weinig logisch lijkt dat meer dan twee jaar na zijn vertrek uit Afghanistan nog steeds actief naar hem zou worden gezocht en dat zijn familie wordt bedreigd met een veel hogere intensiteit dan voorheen. Het is niet duidelijk waarom de taliban twee jaar na verzoekers vlucht alsnog plots sterk naar hem op zoek zouden zijn, terwijl ze dat daarvoor niet deden. Verzoeker meldde dit ook pas in zijn latere verklaringen, waardoor deze aanpassingen aan zijn relaas niet geloofwaardig overkomen.

De aanvullende documenten die de verzoeker ter terechtzitting neerlegt strekken er toe aan te tonen dat ook verzoekers broers I. (of E.) en Q. in het Afghaanse leger zaten. Deze stukken, afdrucken van gefotografeerde documenten, zijn manifest in strijd met verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat enkel hij in het leger ging en dat zijn broers werknemers, arbeiders en landbouwers waren (NPO1, p. 17). De

voorgelegde stukken, waarvan de authenticiteit op generlei kan worden vastgesteld, ondersteunen verzoekers verklaringen niet, maar spreken ze tegen. Deze stukken werpen dan ook geen nieuw licht op hogerstaande vaststellingen, integendeel.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet.

2.4.5. Daarnaast betoogt verzoeker ook dat hij een risico loopt op vervolging omwille van een profiel dat mogelijk in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd. Op grond van de beschikbare informatie komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afgaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden.

Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan.

De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het

netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in

gebreke. Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 1997 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij identificeert zich als soennitisch moslim (NPO1, p. 8) en zelfs imam en beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan (NPO1, p. 16-18). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer vierentwintig jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van een paar jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie.

De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen

of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

